

Arrest

nr. 69 674 van 8 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 12 augustus 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 juli 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. JACOBS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Irakese nationaliteit te bezitten, een soennitisch moslim van Koerdische origine te zijn en afkomstig te zijn uit Dohuk (Noord-Irak). U verklaart in september 2008 verliefd te zijn geworden op (G.), die christen was. In juni 2009 zou ruchtbaarheid zijn gegeven aan jullie relatie. Tegen november 2009 zou uw familie absolute zekerheid hebben gehad over uw relatie met een christelijke man. U vader zou u met de dood hebben bedreigd mocht u de relatie met deze man verder zetten. Op 4 december 2009 zou u besloten hebben uw vriend te vergezellen naar zijn familie in Mosul, waar jullie op 15 december

2009 met elkaar in het huwelijk zouden zijn getreden. Op 6 november 2010 zou uw echtgenoot zijn gedood. Hij zou de deur zijn uitgegaan om brood te kopen maar zou niet meer zijn teruggekeerd. Naderhand zou men zijn lijk hebben gevonden. U zou nog vier dagen in Mosul zijn gebleven. Daarna zou uw schoonfamilie u sterk hebben aangeraden om het land te verlaten. U zou naar Zakho zijn gegaan, waar u 20 dagen zou hebben verbleven. Op 30 november 2010 zou u Irak hebben verlaten. Via Turkije en een voorts onduidelijke reisroute, kwam u in België aan op 13 december 2010. Dezelfde dag vroeg u asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Ter staving van uw asielaanspraak legt u uw nationaliteitsbewijs voor.

B. Motivering

Er dient na uw gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u noch aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch aannemelijk hebt gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

U verklaart door uw schoonfamilie te zijn 'gedwongen' om Irak te verlaten. Zij zouden u hebben gezegd dat u ook gevaar liep te zullen worden gedood nadat hun zoon en uw echtgenoot werd vermoord (CGVS, pg.6). Er dient echter te worden vastgesteld dat u onvoldoende aannemelijk hebt gemaakt dat u om de door u aangehaalde redenen effectief een vrees voor vervolging dient te koesteren. Het door u geschetste relaas kan niet als aannemelijk worden beschouwd.

Ten eerste kunnen er vragen worden gesteld bij uw relatie met (G.), een christelijke man. Zo geeft u aan dat u als Koerdische vrouw steeds een mate van controle ondervond. Deze controle zou voornamelijk gebeuren door middel van het stammsysteem waar er verschillende regels golden (CGVS, pg.8). Zo mocht een meisje niet alleen naar buiten, maar moest steeds vergezeld zijn van een begeleider (CGVS, pg.8). Toen uw familie op de hoogte kwam van uw relatie met deze christen, zou uw vrijheid nog meer beperkt zijn geweest, zo mocht u zelfs niet alleen naar buiten (CGVS, pg.8). Toch zou u voornamelijk in contact met hem hebben gestaan door gesprekken te voeren op straat en in zijn studentenkamer die tegenover jullie huis was gelegen (CGVS, pg.10). Zelfs toen in juni 2009 uw ouders u hadden geconfronteerd met de geruchten die werden verspreid over uw relatie met een christen, kon u hem op deze manier blijven ontmoeten (CGVS, pg.12). Ook toen uw familie met zekerheid wist dat u een relatie had met deze man, zou u nog steeds in de mogelijkheid zijn geweest om hem te ontmoeten (CGVS, pg.13). Dit terwijl ze wisten dat hij in het huis tegenover jullie huis woonachtig was (CGVS, pg.13). U zou hem, nadat uw vader u had gezegd u te zullen vermoorden indien u hem nog zou blijven ontmoeten (CGVS, pg.13) en u deze dreiging als zeer serieus nam (CGVS, pg.13), nog twee à driemaal hebben kunnen ontmoeten op straat (CGVS, pg.13). U gevraagd of dit niet een zeer groot risico inhield, stelt u dat u het enkel hield bij korte gesprekken (CGVS, pg.13). Dient echter te worden opgemerkt dat deze publieke ontmoetingen niet onopgemerkt bleven daar veel mensen uw moeder en uw broer op de hoogte hadden gesteld van jullie 'geheime' relatie (CGVS, pg.12-13). Dat u dan ook nog het risico nam om hem in het openbaar, op straat, te ontmoeten, is opmerkelijk te noemen. De situatie zoals u deze schetst is dan ook bijzonder ongerijmd: enerzijds spreekt u over de enorme controle waaraan u als jonge Koerdische vrouw was onderworpen, anderzijds zou u toch in het 'geheim' uw geliefde hebben kunnen ontmoeten, dan nog vlak in de buurt van uw ouderlijk huis. Dit alles komt zeer onwaarschijnlijk over.

De door u geschetste gang van zaken over de dood van uw echtgenoot doet echter nog veel meer vragen oproepen. Zo bent u geheel niet op de hoogte van de omstandigheden in dewelke uw echtgenoot de dood vond. U zou enkel hebben geweten dat hij werd neergeschoten nadat hij van huis was gegaan om brood te gaan kopen (CGVS, pg.15). U heeft echter geen enkel idee hoe de aanslag op zijn leven gebeurde, wie de perso(o)n(en) was/waars was die de aanslag op hem heeft/hebben gepleegd, of het überhaupt om uw familie ging, of er getuigen waren, wat er is gebeurd na de aanslag, met andere woorden, u weet niets van de omstandigheden waarin hij werd gedood (CGVS, pg.15). U wijt uw onwetendheid eerst aan het feit dat uw schoonfamilie u gedurende de vier dagen dat u nog bij hen thuis zou hebben verbleven, genegeerd zou hebben (CGVS, pg.15). U stelt daarna dat u het hen heeft gevraagd, maar dat zij u geen antwoord hebben gegeven, wat al op zijn minst een merkwaardige houding is (CGVS, pg.15). Uiteindelijk stelt u dat u wel heeft gevraagd naar de omstandigheden waarin hij werd gedood, maar dat zij daarop antwoordden dat zij het ook niet wisten (CGVS, pg.15). Dient echter te worden opgemerkt dat uw schoonvader wel meer informatie had, hij werd immers op de hoogte gebracht van de dood van uw echtgenoot en werd betrokken bij het onderzoek door de politie (CGVS, pg.15). U hiermee geconfronteerd, stelt u dat uw schoonvader ermee bezig was, maar dat u na vier dagen naar een andere stad werd overgebracht (CGVS, pg.16). Er valt echter niet te verklaren waarom u niet meer heeft aangedrongen om de ware toedracht te weten te komen, al dan niet uitsluitend te krijgen of zijn dood verband houdt met de houding van uw familie tegenover jullie relatie. Het ging hier namelijk om uw echtgenoot voor wie u bereid was om uw vroeger leven op te geven, getuige daarvan

uw plotse vertrek naar Mosul en jullie onverwachte huwelijk aldaar (CGVS, pg.16). Bovendien werd u omwille van zijn dood verplicht uw geboorteland te verlaten (CGVS, pg.9). Dat u zomaar bent vertrokken, zonder de ware toedracht te weten te komen over de dood van uw geliefde, doet ernstige twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van uw relaas.

U verklaarde dat uw schoonfamilie u verplichtte het land te verlaten en dat u binnen de vier dagen na de moord op uw echtgenoot werd overgebracht naar een andere stad, Zakho (CGVS,pg.10), daar uw schoonvader 'vermoedde' dat uw familie achter de moord op uw echtgenoot zat en u mogelijks ook gevaar zou lopen (CGVS, pg.16). Dient echter te worden opgemerkt dat hoewel uw familie werd verdacht van deze moord, uw christelijke schoonfamilie u nooit heeft geïnterpelleerd over hun betrokkenheid bij de dood van hun zoon en uw echtgenoot. Zij zouden u nooit vragen hebben gesteld en zouden u nooit bij het onderzoek hebben betrokken (CGVS, pg.16). Dit is echter bijzonder opmerkelijk te noemen, daar u de beste bron van informatie was om het onderzoek verder te kunnen helpen. Enkel u had namelijk het beste zicht op wie van uw familie mogelijks verantwoordelijk zou kunnen zijn voor deze laffe daad. Ook uw verklaring dat uw schoonfamilie een 'christelijke taal' sprak en uw Arabisch niet zo denderend is, kan geen afdoende uitleg bieden. Immers, het is volstrekt ondenkbaar dat uw schoonfamilie, die in Mosul woonde, een overwegend Koerdische regio gelegen in Centraal-Irak, geen noties zou hebben van het Koerdisch en jullie niet in staat zouden zijn met elkaar te communiceren (CGVS, pg. 9-10). Indien dit onmogelijk bleek te zijn, dringt de vraag zich op hoe u dan in staat was gesprekken te voeren met uw partner.

Ook over de begrafenis van uw echtgenoot weet u niks te vertellen. Vermoedelijk zou u dan al in Zakho hebben vertoefd maar u kan niet zeggen waar en wanneer hij precies werd begraven, ook daar zou uw schoonfamilie u niet bij hebben betrokken. U zou enkel via uw schoonvader te weten zijn gekomen dat er niet veel aanwezigen waren bij de uitvaart, maar dat is dan ook het enige (CGVS, pg.16). Opnieuw is uw relaas dermate vaag dat er nog nauwelijks geloof aan kan worden gehecht.

Eveneens opmerkelijk is uw verklaring al zou u geen contact meer hebben gehad met uw schoonfamilie na uw vertrek uit Irak (CGVS, pg.4). U zou zelfs niet meer hebben geprobeerd om met hen contact op te nemen (CGVS, pg.16). Uw verklaring hiervoor luidt dat zij u gewoon kwijt wilden (CGVS, pg.16) en dat u niet wilt dat uw familie weet waar u bent (CGVS, pg.17). Dient echter te worden opgemerkt dat uw schoonvader uw vlucht heeft gefinancierd (CGVS, pg.6) - wat toch enkele duizenden euro's zal hebben gekost - én u in veiligheid heeft gebracht, wat er toch op wijst dat hij begaan was met uw lot (CGVS, pg.17). Er kan dan ook bezwaarlijk worden gesteld dat hij u enkel kwijt wilde. Bovendien heeft hij alle moeite gedaan om u naar een veilige plaats te brengen, er kan dan ook worden verwacht dat hij zich niet al deze moeite zou hebben getroost om vervolgens uit te bazuinen waar u momenteel leeft. Dient daarenboven te worden opgemerkt dat deze redenen waarom u met hem geen contact wilt opnemen, niet kunnen opwegen tegenover de informatie die u van hem zou kunnen krijgen wat betreft de dood van uw echtgenoot, de eventuele betrokkenheid hierin van uw familie, de resultaten in het onderzoek, en uw eigen risico op vervolging.

Dat u niet meer heeft aangedrongen om de ware toedracht te weten te komen inzake de dood van uw geliefde en bovendien zelf een opvallend gebrek aan initiatief heeft betoond om hierover meer te weten te komen, wijst op een flagrant gebrek aan interesse voor uw eigen situatie en relativeert in ernstige mate de door u ingeroepen vrees voor vervolging. Van een asielzoeker kan immers worden verwacht dat hij/zij voldoende moeite doet om zich te informeren betreffende de gebeurtenissen die aanleiding hebben gegeven tot zijn/haar vertrek en dat hij/zij zich informeert over de evolutie van zijn/haar persoonlijke problemen. Dat u nagelaten hebt deze handelingen te stellen doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Dient ook te worden aangestipt dat u in de voorbereidende vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), waarin u werd geholpen door een medewerker van DVZ, verklaart uw nationaliteitsbewijs en uw identiteitskaart bij uw schoonvader te hebben achtergelaten (zie vragenlijst, vraag 21, dd. 2 februari 2011). Tijdens het gehoor op het CGVS legt u echter uw nationaliteitsbewijs voor (CGVS, pg.5) en verklaart u plots dat u deze bij zich had toen u hier in België aankwam (CGVS, pg.5). U gevraagd waarom u dit identiteitsdocument niet hebt voorgelegd toen hiernaar werd gevraagd, stelt u dat men enkel naar uw identiteitskaart heeft gevraagd en dat het niet bij u is opgekomen om uw nationaliteitsbewijs voor te leggen (CGVS, pg.5). Geconfronteerd met uw verklaringen als zouden zowel uw identiteitskaart als uw nationaliteitsbewijs bij uw schoonvader liggen, stelt u zich dit niet meer te kunnen herinneren (CGVS, pg.5). Een verklaring die in deze context niet afdoende is. Overigens bevestigt dit document enkel dat u uit Dohuk afkomstig bent, wat door het CGVS niet in twijfel wordt getrokken.

In dezelfde context dient er te worden opgemerkt dat u geen begin van bewijs aanbrengt met betrekking tot uw christelijk huwelijk met (G.S.) en zijn plotse overlijden.

Bijgevolg dient te worden geconcludeerd dat u er niet in slaagde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Met betrekking tot de inschatting of u een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, dient tot slot te worden opgemerkt dat aangezien uw vluchtrelaas niet geloofwaardig blijkt te zijn, u evenmin aannemelijk hebt gemaakt dat u niet in Noord-Irak zou kunnen verblijven. Uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet bestaat. Zoals blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan u een kopie bij het administratief dossier aantreft, is de situatie op dit ogenblik niet van die aard dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Bijgevolg kan u evenmin de status van subsidiaire bescherming worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert inzake de geloofwaardigheid van haar verklaringen aan dat zij een coherent verhaal heeft verteld, doch dat zij niet in de mogelijkheid was om tal van bewijsstukken te verzamelen voorafgaand aan haar vlucht naar België.

Zij merkt op dat de reden waarom zij haar nationaliteitsbewijs pas heeft voorgelegd tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal en niet bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken, op een misverstand berust. Zij was van oordeel dat zij bij de invulling van de vragenlijst een identiteitskaart diende voor te leggen, een document waarvan zij niet in het bezit is. Zij heeft haar identiteitskaart achtergelaten bij haar schoonfamilie in Mosul. Wanneer men haar op het Commissariaat-generaal naar haar nationaliteitsbewijs vroeg, heeft zij dit wel kunnen voorleggen.

Verzoekster betoogt inzake haar relatie met (G.S.) dat haar verhaal geenszins ongeloofwaardig is en geen ongerijmdheden bevat. Zij stelt dat zij onderworpen was aan een enorme controle maar toch het risico heeft genomen om haar geheime relatie verder te zetten. Haar gevoelens voor haar geliefde waren te sterk. Uiteindelijk heeft zij ervoor gekozen haar ouders te verlaten en is zij op 15 december 2009 in het huwelijk getreden met (G.S.). Verzoekster behoudt zich het recht voor om tijdens de huidige procedure de bewijsstukken van dit huwelijk neer te leggen. Nu zij ieder contact met haar land van herkomst heeft verbroken, heeft zij op heden deze bewijsstukken nog niet kunnen neerleggen.

Verzoekster wijst aangaande de dood van haar echtgenoot op het feit dat zij wel degelijk naar de omstandigheden en de reden van de moord op haar echtgenoot heeft gezocht. Haar schoonfamilie heeft haar op de hoogte gebracht van het feit dat de moord vermoedelijk werd gepleegd door haar ouders, die haar huwelijk met een christelijk man niet tolereerden. Zij stelt dat zij zich genoodzaakt zag in allerijl te vluchten wanneer haar schoonfamilie haar duidelijk gemaakt had dat zij niet langer veilig was in hun huis. Verzoekster merkt op dat zij geen tijd heeft gehad om de exacte omstandigheden waarin haar echtgenoot om het leven is gekomen na te gaan, temeer omdat zij niemand kon vertrouwen.

Zij benadrukt dat het feit dat haar verhaal soms vaag is enkel te wijten is aan de vrees voor haar leven en het feit dat zij halsoverkop is moeten vluchten. Van tegenstrijdigheden is geen sprake. Verzoekster verwijst naar rechtspraak van de Raad van State en voert aan dat enkel grote tegenstrijdigheden kunnen leiden tot de ongeloofwaardigheid van een vluchtverhaal. Haar verhaal is geloofwaardig vermits er geen sprake is van grote tegenstrijdigheden.

Verzoekster behoudt zich het recht voor om tijdens de huidige procedure de bewijsstukken van de dood van haar echtgenoot neer te leggen. Nu zij ieder contact met haar land van herkomst heeft verbroken, heeft zij op heden deze bewijsstukken nog niet kunnen neeleggen.

Zij verwijst naar een fragment uit een CNN-reportage en betoogt dat er wel degelijk sprake is van een gegronde vrees voor vervolging. Haar echtgenoot werd in koelen bloede vermoord en zij vreest voor haar leven nu het stammentsysteem in Noord-Irak intieme relaties tussen Koerden en christenen met de dood bestraft.

2.1.2. Verzoekster citeert artikel 1 van het Verdrag van Genève en past de elementen in dit artikel toe op haar situatie. Zij bevestigt dat zij zich sinds 13 december 2010 op het Belgisch grondgebied bevindt. Zij vreest minstens zwaar lichamelijk geweld, wat als een daad van vervolging moet worden beschouwd. Zij wordt vervolgd omdat zij als soennitische moslim van Koerdische origine in het huwelijk is getreden met een christelijke man. Zij wordt aldus vervolgd omdat zij behoort tot een bepaalde sociale etnische groep. Verzoekster benadrukt dat zij geen beroep kan doen op de Iraakse overheid om van bescherming te genieten nu de overheid zich niet mengt in de vergeldingen binnen het stamstelsel. Aangezien zij voldoet aan de vier voorwaarden zoals geïncorporeerd in het Verdrag van Genève dient het statuut van vluchteling haar te worden toegekend.

2.1.3. Verzoekster voert aan minstens aan de voorwaarden te voldoen ingevoerd door de Europese Richtlijn 2004/83/EG betreffende de subsidiaire bescherming en opgenomen in het artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Zij benadrukt dat zij heeft aangetoond dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade, in het ergste geval te worden gedood.

2.1.4. Ter terechtzitting brengt verzoekster de kopieën bij van een uittreksel uit haar huwelijksakte en een uittreksel uit het overlijdensregister inzake haar overleden echtgenoot (G.S.).

2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Waar verzoekende partij opwerpt dat er zich een misverstand voordeed ten tijde van het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken daar zij indertijd dacht dat men enkel naar haar identiteitskaart en niet naar haar nationaliteitsbewijs vroeg, blijkt dat dit verweer niet kan worden weerhouden in het licht van haar duidelijke verklaringen dienaangaande. Verzoekster verklaarde immers uitdrukkelijk dat zowel haar identiteitskaart als haar nationaliteitsbewijs achterbleven bij haar schoonvader in Irak (administratief dossier, stuk 10, verklaring DVZ punt 21).

Waar verzoekster volhardt in de oprechtheid van haar vermeende relatie met (G.S.), en benadrukt dat haar verklaringen geloofwaardig zijn en evenmin tegenstrijdigheden noch ongerijmdheden bevatten, dient te worden verwezen naar haar incoherente en inconsistente verklaringen zoals deze blijken uit het administratief dossier. Het is immers niet aannemelijk dat verzoekende partij, die aanvoert in een gecontroleerde traditionele omgeving te zijn opgegroeid, slechts vijf maanden na het ogenblik van de kennismaking te weten kwam dat (G.) een Armeense christen was (gehoor CGVS, p.10 -11), te meer deze persoon tegenover haar huis woonde - zijn balkon was tegenover het hare - en de voornaam G. manifest niet duidt op een moslim.

Daarenboven is het ook niet aannemelijk dat verzoekster alsnog het risico zou hebben genomen om haar relatie verder te zetten, zeker nadat deze door haar traditionele familie en omgeving ontdekt en ten strengste verboden werd. Vooral in het licht van het gegeven dat het huis van haar familie tegenover het huis van (G.S.) gelegen is, waardoor men redelijkerwijze kan veronderstellen dat interactie onmiddellijk zou opgemerkt worden door de controlerende omgeving waarin verzoekster leefde. Dat verzoekende partij überhaupt in de mogelijkheid was om haar prille relatie nog verder te zetten en dit ondanks de

doodsbedreigingen van haar familie alsook gezien de controle van haar directe omgeving, is dan ook niet overtuigend.

Tevens kan van verzoekster worden verwacht dat zij enige concrete gegevens zou kunnen verstrekken aangaande de omstandigheden van de dood van haar echtgenoot, te meer daar dit het kernaspect van haar asielrelaas betreft. Dat zij hieromtrent niets concreets weet aan te brengen en evenmin aannemelijk wist te maken waarom zij zich niet verder geïnformeerd heeft, ondermijnt verder haar geloofwaardigheid. Verzoekster toont niet aan waarom haar schoonouders, die wel haar vlucht uit Irak zouden hebben gefinancierd, haar niet zouden (helpen) informeren omtrent de omstandigheden van de dood van hun zoon.

Gelet op het gebrek aan enige informatie omtrent de dood van haar echtgenoot dient ook te worden vastgesteld dat, zelfs indien verzoekster gehuwd was met (G.S.), *quod non*, zij niet aantoonde dat de dood van (G.S.) dient te worden gekaderd in haar relaas of een *nexus* vertoonde met één van de criteria van het Verdrag van Genève aangezien, bij gebrek aan enige concrete duiding, deze evenzeer het gevolg van een louter strafrechtelijk misdrijf zou kunnen zijn.

Gelet op deze vaststellingen ontbeert verzoeksters relaas geloofwaardigheid. De verwijzing naar een CNN reportage aangaande de algemene situatie in Noord-Irak en de toelaatbaarheid van gemengde relaties kan verzoeksters teloorgegangene geloofwaardigheid niet herstellen.

De ter terechtzitting bijgebrachte documenten kunnen evenmin bijdragen aan de geloofwaardigheid van haar relaas. Deze documenten worden bijgebracht in kopie, waardoor ze authenticiteitwaarde ontberen aangezien ze door knip- en plakwerk kunnen worden opgesteld, en zijn evenmin vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling zodat ze overeenkomstig artikel 8 PR RvV niet in overweging genomen worden.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3. Verzoeksters relaas werd blijkens de hogere vaststellingen ongeloofwaardig bevonden zodat zij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Wat betreft de mogelijke toepassing van artikelen 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, merkt verweerder terecht op dat verzoekster afkomstig is uit Dohuk dat in Noord-Irak is gelegen. Uit de analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bestaat. Zoals blijkt uit de niet weerlegde informatie in het administratief dossier, is de situatie in Noord-Irak niet van die aard dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van veralgemeend, willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht november tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS